

Десислав Начков

ПОЛЕТ на КАКАВИДА

ДЕСИСЛАВ НАЧКОВ
ПОЛЕТ НА КАКАВИДА

chitanka.info

Десислав Първанов Начков е роден през 1971 година в град Враца. Средното си образование завършва в родния си град, а през 1996 година завършва право в СУ „Св. Климент Охридски“ — гр. София. През 2000 година се дипломира като икономист в ЮЗУ „Неофит Рилски“ — гр. Благоевград, а през 2008 година му е присъдена научната степен „Доктор“ по право. Действащ магистрат — прокурор. Автор е на две монографии и десетина статии на юридическа тематика. Публикува свои стихове в литературните сборници „Теми-да“, „Културна палитра“ и вестник „Музевиринь“. През 2012 година излиза първата му стихосбирка със заглавие „Дочакана“. „Полет на какавида“ е втората стихосбирка на автора.

Посвещавам на приятелите си!

ДЕТСКИ СТИХОВЕ

ДЕТСТВО

*На стъклен аквариум във малкия свят
живее си рибка, ей тъй на инат,
въздушни мехури бълбукат навред
и чезнат с последния свой пирует.*

*Декорът допълва зелена трева,
растяща във топлата, бистра вода,
обгърнала статуя с тъжно лице,
понеже си няма туптящо сърце.*

*Живее си рибката в свойто море,
и най-вероятно не ще разбере,
че нейде далече в океана сърдит
вълните разбива големия кит.*

*Преминал през много и страшни места,
спасил се от хиляди гладни уста,
но също и топли морета видял,
и много се радвал, и много мечтал.*

*Във мъничка къща детенце расте,
и някога, може би ще разбере,
че тя е оазис в големия свят,
забързан, опасен и малко познат.
И в него бушуват големи вълни,
надежди се раждат, умират мечти,
загрижени хора сноват ли, сноват,
във всички посоки, със път и без път.*

*Единствено тука, във малкия свят
на краткото детство, цари благодат,
въздушни мехури бълбукат навред,*

и чезнат с последния свой пирует.

СЕЛЦЕТО

Смълчано — сиви къщи,
досущ едни и същи,
в снега дебел стаени,
от спомен мил родени.
Пътеките — покрити
на хора от следите,
се губят в полумрака —
самотен и нечакан.
Дворове опустели,
под преспи снежнобели,
молитвено заспали
комини натежали.
Врабчета под стрехите,
едно до друго свити,
плетища — онемели,
от старост гръб навели.
А нейде, зад стъклата,
мъждука светлината
от восъчните свеци —
искри от дни горещи.

БЛИЦ ТУРНИРА

*В село Шахово ще има
блиц турнир, във него трима
от надеждните играчи —
Топчо, Мирослав и Рачо,
с баба Пешка ще играят,
ще показват колко знаят,
пет секунди всеки ход
ще се мисли до цайтнот.
Победителят отпада,
без награда, без пощада,
а пък новия шампион
ще получи медальон.
Сутринта преди турнира
се започна панаира,
всеки с всекиго спореше,
палеше се и лютеше,
и залагания вървяха
под Евтимовата стряха.
По средата на площада,
върху малка естакада
бе поставена дъската,
с черно-белите квадрати,
маса с дървени столове
и страхотен бял часовник;
фигурите — подредени,
всичко беше натъкмено.
Точно в десет и половина
там отидоха двамина —
Топчо, третият по сила —
шампион на Три могили,
седна срещу баба Пешка,
и с това направи грешка.*

Не спореше му дебюта,
бабата пък беше люта,
мат му даде в двайсет хода
и го пусна да си ходи.
Втори срещу нея седна
Миро, без да я погледне,
и изяде от пердаха,
както се полага в шаха.
Тъй се стигна до финала
с Рачо — селската ни хала,
първи в майсторската листа,
син на Гошо машиниста.
Каталонското начало
беше усвоил изцяло,
и когато го подхвана
всеки млъкна на мегдана.
Тъкмо Рачо да сполучи
и нещастие то се случи;
позабравил бе за царя
и затуй си мат изкара.
Бабата с два бързи хода
го срази на ешафода...
Рачо тръгна да се вайка,
унижен при своята майка,
а кметицата ни Бона,
взе чевръсто медальона,
сложи го на баба Пешка
върху кърпената дрешка;
после всички на хорото
побесняха сред селото...
Само битите играчи —
Топчо, Мирослав и Рачо,
при кокошките във къщи
продължиха да се мръщят,
и да мислят за дебюти,
и незнайни, и нечути...
Но след два-три дни им мина

*(туй се случва със множина).
Щом добър ще си във шаха,
първо свиквай със пердаха!*

ДЪРВЕНА ВОЙНА

*В черно-бял шахматен строй,
чакащи да влязат в бой,
дървени войски се готвят,
дървена война да почнат.
Първи в правите редици
са безстрашните войници —
пешки казват им в играта
и като попътен вятър
ескадроните повеждат,
за атака се нареждат.
А след тях коне подскачат,
вредом всичко те прескачат,
даже мощните пробойни
от топове дългобойни.
Офицерите — сърдити,
вадят саби страховити
и пронизват като хала
всичко по диагонала.
Във самия разгар на боя,
мълния проблясва в строя;
дама смела атакува,
буря вихрена бушува.
Ако всички се подкрепят,
те ще бъдат здрава крепост,
но ако са разделени,
те ще бъдат победени.
Не след дълго на полето
се показаха царете
и си вдигнаха ръката,
в знак, че спира днес войната.
И без всякаква омраза,
всеки-всекиму показва,*

*влизайки в една кутия,
че шахмата е магия.*

СТЕФЧО КАПИТАНА

На пристанище „Отмора“,
почерняло бе от хора,
посрещани изпращачи,
всеки гонеше задачи.
Параходи — подредени,
със прегракнали сирени,
известяваха светът,
че отправят се на път.
До самия край на кея
няколко моряци пееха,
с тях бе Стефчо капитана,
станал сутринта най-рано.
— Хей моряци, товарете
бързо и не се бавете!
Китоловният сезон
е открит по стар закон.
Тръгнаха на вечерта,
пуснаха със тях стръвта,
но в океана страховит
помен нямаше от кит.
Плуваха стотина мили
и останали без сили
тъкмо щяха да обръщат
и безславно да се връщат,
ала в този миг видяха
нещо едро да замахва
с перка, порейки водата,
със фонтанче над главата.
Посъбрал отново сили
и напрегнал всички жили,
викна Стефчо с пълен глас:
— Кит зад борда виждам аз.

— Хей моряци, започнете
всички яко да гребете! —
изкомандва капитана
прав на мостика застанал.
Точно в този мил момент,
спря се техния опонент,
Стефчо скочи върху кита,
но към дъното залитна.
Ха сега де, що да прави,
като тук ще се удави?
— Хей моряци, помогнете
и оттук ме измъкнете! —
забълбука Стефчо с глас
и събуди се тогаз...
Гледа, трие си очите,
помен няма от вълните.
Вместо с кораб във океана,
той заспал бе на дивана.

РАЗСЪЖДЕНИЯ В РИМА

БЪДЕЩИТЕ СТИХОВЕ

*Дълбоко във душата — несъбудени,
все още спят неписаните стихове,
за пориви и страсти — необрулени,
от вятъра на времето — нестигнати.*

*Спокойни, със мълчанието на камъка,
таящ у себе си прекрасна статуя,
замряла във вековното очакване,
да се роди в ръцете на ваятеля.*

*Почивайте куплети — неизказани,
когато дойдат времето и вятъра,
ще украсите нечи бели страници
и всеки ще поеме към съдбата си.*

*По пътя си, навярно, ще пробудите
сълзи студени и горещи трепети,
едни ще бъдат мразени и хулени,
а други пък — обичани и четени.*

*Но туй, което още неродените
не ще простят на бъдещите стихове,
е те да нямат топла кръв във вените,
и най-важно, ако са неискрени.*

МАХАЛОТО

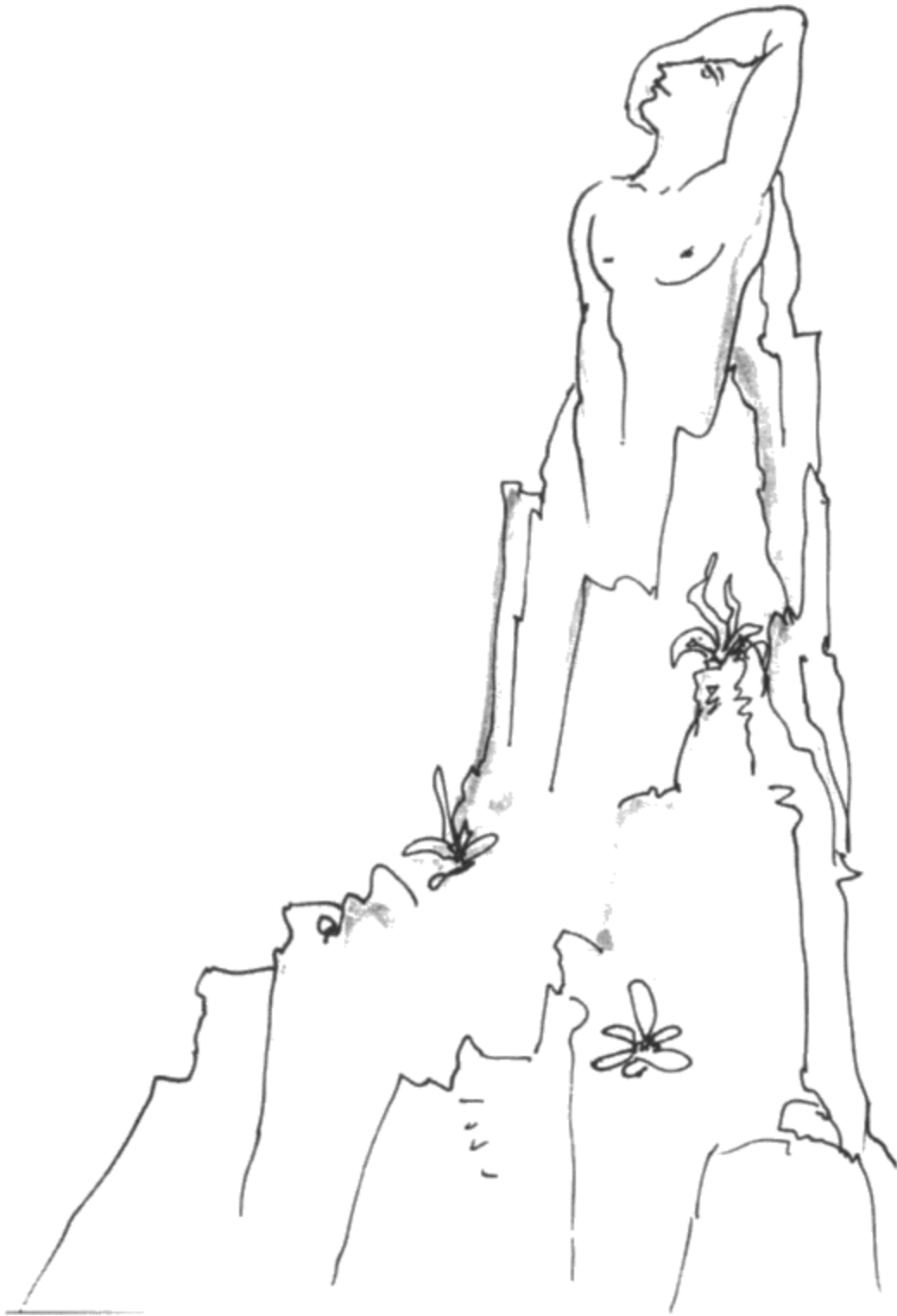
*Тъгата ми е моя радост,
нощта е светлия ми ден,
в горчилката усещам сладост,
а сладостта е с вкус солен.*

*Със самотата съм приятел,
с приятелите си съм сам,
усещам зимен дъх в устата,
а във сърцето — летен плам.*

*И ако някога успявам
хармония да си внуша,
това е защото се надявам
отново да я наруша.*

*И пак махалото да тръгне
назад, към другия си край,
и всичко старо да се върне,
септември пак да стане май.*

*Така в копнеж ирационален
сизифовска съдба избрах,
подгонил своето махало,
напред-назад, от мах на мах.*

ЛИНИЯ

*Случайно бях дочул преди години
за бледа и невзрачно тънка линия,
рисувана от скитащите пръсти
на майстор, неизвестен и некръстен,
предназначена с точност да прокара
бразда между неверие и вяра
и ориентир да бъде на душата
в разнопосочно духащия вятър.*

*Пребродих и небето, и земята,
поставих под съмнение всичко свято,
във търсене на отговора таен,
света що би направил познаваем.
И взирайки се в себе си усетих,
че има линия някъде в сърцето,
рисувана и трита упорито —
по-явно или по-прикрито.*

*Така открих потайната вселена,
а в нея и загадката решена,
и коленичил, гледайки безкрая,
героите успях да разпозная.
Сърцето беше майсторът некръстен,
очите бяха скитащите пръсти,
а в бледата, невзрачно тънка линия
познах душата — търсена с години.*

НАПОЛОВИНА

*Колко ли струва да забравиш мечта,
спяла в сърцето ти много години,
да я оставиш без знак и следа —
все едно никога не е я имало?*

*Колко ли време умира във теб
и със обида тече през пролуката,
зейнала грубо на пясъка мек,
гдето мечтата преди е мъждукала?*

*Можеш ли в себе си ти да простиш
новия, компромисен звук във душата си,
и ще успееш ли пак да заспиш
с тази внезапна промяна на вятъра?*

*Ще разпиляваш ли пак мислите свои —
освободени, случайни и дишащи,
или ще тръпнеш на всеки завой,
в който на твоя мечта замирише ти?*

*Няма познати числа за това,
колко са скъпи на всеки мечтите му;
всъщност, забравиш ли само една,
ще си живял и мечтал наполовината!*

ФАНТАЗИИ И СПОМЕНИ

НОЩЕН ПЪТЕШЕСТВЕНИК

*Приседнах над стиха си недописан
във спомен мил да потопя душа,
да помечтая, скришом да помисля
за минали и бъдещи неща.*

*Огънят вътре в печката размахва
златист воал по бялата стена,
навън звезда ту светка, ту изгасва,
разпръсквайки сигнала на съня.*

*И мамен от безкрайната вселена
се нося сред планети и звезди,
галактики прелитат покрай мене
и в черни дупки гаснат светлини.*

*Отнякъде долавям във ефира
родопският, божествен женски глас,
движението и времето се спират,
да се любувам се поспрях и аз.*

*От нищото се появиха ноти,
родени сякаш от частица — бог,
усетих в тях маестрото самотен,
заложил смисъл в хаоса дълбок.*

*Така внезапно всичко се получи,
че себе си дори не разпознах,
завърнал се съвсем благополучно,
лежащ на Марс, покрит със ситен прах.*

*Единствено лицето ми безмълвно
личеше сред пустинните скали...*

*Или вгълбен в илюзията пълна
отново спях с отворени очи?*

*Приседнал бях над стих недонаписан,
а пътешествах цяла нощ насън...
Хареса ми и тая вечер мисля
отново да пътувам сам навън.*

БЕЛОЦВЕТНА РАЗХОДКА

*Когато минах тук за първи път,
зелено-бяла пролет бе възкръснала
и с волна свежест всеки полски кът
със вишнев цвят отгоре бе поръсила.*

*Унесен от великденския ек,
за кратко спрях се, вслушан в песнопението
на храма, който сякаш не човек
бе вдигнал, а самото провидение.*

*Далеч над мене смели върхове,
мъдруваха над своята история
и като хор под властното небе,
прегърнати, шептяха оратория.*

*А нощно време топли светлини
припяваха отвсякъде във тъмното,
родени между двете планини,
край извори и гробници безмълвни.*

*Отминах — неразбрал, но помъдрял,
по своя път — забоден в неизвестното,
но пролетния стих зелено-бял,
отдавна вече с мене бе понесъл се.*

*И ще ме връща всеки път назад
(дори, когато съм далеч във времето)
към пролетта и вишневия цвят;
и ще звучи на храма песнопението.*

ГРАДСКИ СЕНКИ

*Забулена в мъгла луната
безимен поглед хвърля пак,
градът — покрит от тишината
таи се в есенния мрак.
Сломени от тъга, бездушни
дървета къпят се в печал,
и само сенките им шушнат
удавени в димяща кал.
От ъгъла самотно куче
страхливо взира се във мен,
а аз очаквах да се случи
най-после нещо този ден.
И търсих да открия нейде
оазис в сивата мъгла,
с една-единствена надежда —
да пия вълшебната вода,
която мигом да ме върне
в изгубената пъстрота,
та в нея пъпа си да хвърля,
на детството при пролетта...
Внезапно сепнах се, луната
тъмнееше открай, докрай;
отново бях наред мъглата
и чувах само кучи лай.*

МОЛИТВА ЗА АНГЕЛ

На Божидара и Васко.

*Мили боже, изпрати ми ангел,
ангел като мъничко дете,
та дано успее да опази
детското във мен да не расте!*

*Мили боже, изпрати ми ангел,
изпрати ми ангел без криле,
да не може палавия вятър
надалече да ме отнесе!*

*Изпрати ми ангел, мили боже,
ангел със бадемови очи,
та да мога само в тях да гледам
докато смъртта ни раздели!*

БЛАГОДАРЯ

*Благодаря за искрените думи,
търкулнати от твоите очи,
те сляха се със моите две сълзи,
но никога за тях не ще продумам.
Ще скрия от теб единствено това
(не искам да ме виждаш в миг на слабост),
че няма по-човечна благодарност
от няколко изплакани слова.*

ДА ИЗЧЕЗНА

*Иска ми се да изчезна,
като дума неразбрана,
като нещо безполезно —
още невидяно.*

*Иска ми се да се рея,
без посока, цел и време,
да не гасна и не грея
в никоя вселена.*

*Само тъй, да наблюдавам
хаоса лишен от смисъл,
без въобще да преценявам,
без въобще да искам.*

*И ако случайно срещна
друг самотник нематериален,
реец се от бездна в бездна,
да не заговарям.*

*Просто, кротко да отмина,
сдържан и притихнал,
и когато се разминем
да му се усмихна.*

ЛИСТОПАДНА САМОТА

*Листопадна самота,
многоцветна пъстрота,
лъкатушещи листа,
тиха есенна мълва.*

*Свил гръбнак замислен път,
взрян в молитвен горски кът,
где то нежни багри бдят
и велурен плат тъчат.*

*Горе, в сивото небе
само вятъра снове,
и към южни брегове
властно птиците зове.*

*Тук-там дремещи скали,
като каменни мъгли,
ронят сбраните сълзи
на отминалите дни.*

*Сгушен, малък манастир,
богобоязлив пастир,
слуша тихия псалтир,
славещ есенния мир.*

*Със прошарена коса
и аз слушам песента,
лъкатушещи листа
милват есенна душа.*

ЕДИН МЕЧТАТЕЛ И ЕДИН ПОЕТ

На Симеон

*Приятелю, със тебе пак се срещаме,
за кой ли път при нашата скала,
където сме се много пъти сеждали
за толкова отминали неща —
споделяни, живяни през годините
от класната ни стая до сега —
полузабравени, полуотминали,
полуосганали във паметта.
След време ще изчезнат някои образи
и бръчките ще спрем да броим,
но вярвам, че когато тук дохождаме
ще имаме какво да споделим.
А тя — скалата, ще ни гледа предано,
и ще запомни този силует,
на двама души там, отгоре седнали —
един мечтател и един поет.*

ИЗПОВЕД

Посвещавам на родителите си

*Не вярвам във насиления миг
на изповед, подготвяна отдавна,
сглобена, редактирана и явна,
със много поза и колосан лик.*

*Съмнявам се във стройните слова
сълзливи откровения събрали,
в очакване света след тях да жали
и прошка да мълви едва-едва.*

*Застанах тук пред Вас тъй мимолетен,
така внезапен и така смутен,
но вярвайте ми, всеки божии ден
във себе си целувах Ви ръцете.*

*Не бях добър докрай, не бях и зъл,
мълчах, когато исках да говоря,
говорейки в мълчание се затворих,
а винаги съм бил добре дошъл.*

*Обиди Ви подхвърлях ей така,
понякога и отговор получавах,
ех, как не се научих да прощавам,
дано да ми простите Вие сега.*

*Дано успея този път — смирен,
неказаното още, да изкажа*

*и с него почитта си да покажа
от Вашите ръце благословен.*

*Излишни са безкрайните слова,
честит съм, че живота сте ми дали
и че сте с мен в подеми и провали
безкрайно много Ви благодаря.*

НОЩ

*Нощ, е прибрала във скута си малкия град,
като девица приспа го с целувка потайна,
с тънък воал го обгърна от сребърен цвят,
с рози от сенки, със сънища, с песни омайни.*

*Пълна с легенди, любов и мечти съкровени,
стъпваща тихо на пръсти със боси крака,
върху заспалото, кротко застинало време,
тихо отпуснало своята безкрайна снага.*

*Лунни отблясъци като летящи светулки,
святкат и гаснат по мокрия градски паваж,
вятърът свири сънливо на малка цигулка,
скрил се във клоните — там на последния етаж.*

*Кладите дневни, изгаснали тлеят без име,
утринни страсти стаили във своите тела,
сякаш града си поставя за цел да изстине,
местейки пръсти във хиляди топли легла.*

*Тъкмо, когато изписа последната фраза
с тъмно мастило, посипано с малки звезди,
бледо сияние нейде далеч се показва
и постепенно над малкия град зазори.*

СРЕДНОЩЕН ФЕНЕР

*Встрани на вечерната гара,
над релси, сресани на път,
напращен, скромн и догарящ,
фенер премигва в своя кът.*

*Видял и среци и раздели
сред цветния човешки рой,
от всички краища и предели
истории и съдби — безброй.*

*От вечер до зори — заслушан
в тиктакация благослов
на влаковете равнодушни
и техния плачевен зов.*

*Разбулил мъничък отрязък
около крайния коловоз,
хем светец, хем незабелязван,
но чакащ ден и ноц на пост.*

*И само пътника среднощен,
очакващ своя късен влак,
му хвърля кратък взор — немощен,
и в себе си се връща пак.*

*Така, над вечерната гара,
мъждука тих свидетел — ням,
на идващия и заминаващ,
живот, по пътища живявн.*

УПОЙКА

*Навлязох във хладна гора,
сред синьо-зелена мъгла
и клони, преплетени в кръг,
засмукваща всеки мой дъх.*

*В душата усетих се сам,
дори в мисълта си бях ням,
студена ме слабост обзе,
във тръпни крака и ръце.*

*Пътеката с мръсни петна
се глухо под мен завъртя
и с нея към рай или ад,
поеха посока и цвят.*

*След миг, сякаш времето спря
и цялата вечност замря,
достигнала краен предел,
без смисъл, причина и цел.*

*И както бях в нищото спрял,
и в него се бях разпилял,
безименен глас долових
и своето име открих.*

*Зовеше ме блед силует,
оформящ човешки портрет,
кръвта се задвижваше в мен,
макар да бях още студен.*

*И пак озовах се в гора,
но с болнични, бели легла;*

*високи прозорци със свод
ме будеха пак за живот.*

УТРИННА ПРОСЪНИЦА

*Във двора ми, сред храсти и цветя,
забулена от гъстите треви,
издига вейки мъничка лоза
и бавно към високото пълзи.
Когато ставам с утринния хлад
усещам как опипващо трепти,
и сякаш чувам бебешкия плач
на виното от бъдещите дни.
Тогав се прехласвам — упоен
от изненадващия аромат,
със който млади образи у мен
извиква многоръката лоза;
и се унасям — втори път живял,
и втори път усетил утринта,
успокоен от лозовия валс,
във двора ми, сред храсти и цветя.*

ХУМОР

ЗНАКОВО ДЕЛО

*Всяка прилика с лица и събития е
случайна.*

*Беше отдавна в онези години
с малко виновни и много невинни
време на кражби и явни разстрели
на пирамиди и далавери
сделки мъгляви и тежки фалити
спад на морал и растеж на цените
избори „честни“ с кюфтета и бира,
чалга кънтяща директно в ефира
всеки оглеждаше нещо да вземе...
просто типичното българско време.
В областен град близо до планината
бизнес развиваше Спиро Лъжата,
нищо и никакво малко човече,
но във измамите страшно изпечен,
лъжеше без да му мигнат очите
и си замиташе бързо следите;
е, затова му помагаха други,
срещу известни парични услуги...
Имаше Спиро Лъжата мерака,
чат-пат да вади и стреля с патлака
той пък последния не беше законен,
газов уж бил, а преправен на боен,
дълго не идваха да му го вземат,
ала един ден яви се проблема...
Някой, решил да се прави на честен
беше обадил човечеца свестен.*

Мигом сбраха се куп прокурори,
всеки решен да го прати в затвора,
много полиция в града се изсипа,
твърдо решена бандита да спипа,
той пък беше твърдо решен да избяга,
тъй се разви тази негова сага...
Пеши патрул вечерта го подгони,
страшен бе станал внезапно закона,
Спиро бе бърз, но те бяха по-бързи,
пък и чепика му беше развързан;
тичайки, спъна се Спиро Лъжата,
падна със своя пищов на земята,
три полицаия го стиснаха здраво,
почнаха лекичко да го изправят,
в този момент появиха се още,
с куп журналисти, нищо че нощ бе,
всичко планирано бе до минута,
вече вървяха две-три интервюта;
най-после трудното може би свърши,
днес на порока гърба е прекършен...
Спиро за кратко държаха под стража,
много за него се писа и каза,
в разпити дълги и експертизи
ей тъй, без време се месец изниза.
Прати той няколко негови хора
да поприказват с прокурора,
ала последният бе скоро постъпил,
тъй да се каже не се бе увълчил;
не позволи да продумат и дума,
и не погледна голямата сума.
После размисли, че май е погрешно
да се отнася чак толкова тежко,
и по причина, че не е тъй страшен,
пусна човека под арест домашен.
Две-три години и казуса сложен
във обвинителен акт беше изложен.
Тъй се започна съдебната битка,

сбраха се в залата двете агитки,
всеки поглеждаше другия строго,
склонен да хвърля навсякъде огън.
Спиро си беше наел адвокати,
тежки, мастити и много устати,
даде им доста големичка пачка —
знаково дело бе туй, не играчка.
Горе на банката седна съдията,
сбрал във лицето си благост най-свята,
сложни въпроси задаваше често,
сякаш отдавна му беше известно
кой е направил белята голяма,
и епилога на цялата драма.
Спиро разпитаха първи от всички,
каза, че тичайки просто залитнал,
не е виновен, че точно под него
има пищов, върху който е легнал;
даже твърдеше със глас леко гърлен,
че е възможно да му е подхвърлен;
той го е пипнал напълно случайно
и отпечатък оставил е трайно.
После разпитаха трите ченгета,
дето го хванаха със пистолета;
бяха напуснали преди година,
Спиро бе взел за охрана двамина;
те си не спомниха нищо тогава,
третия само се сети мъгляво,
без да посочи, ни място, ни време,
чакаше Спиро и него да вземе...
Този обрат изненада закона,
на обвинението пукна балона.
Зор си надаваше и прокурора
(трябва да бъдем понякога хора),
реч обвинителна кратка издума —
явно получил бе мъничка сума.
За адвокатите най-лесно беше,
те подозираха външна намеса,

с китни хвалби превъзнасяха Спиро,
много неправилно бил репресиран,
даже единия от тях се разплака:
— Как незаслужено мъчим чияка!
Мъка голяма обхвана съдията...
Пътят бе ясен оттука нататък...
Беше признат за невинен Лъжата,
ала затъна навътре с парата,
трябваше вече по-много да лъже,
само и само бюджета да свърже...
Тук на историята вижда се края.
Кой е престъпника никой не знае,
може би всеки у тая държава,
малък дял в себе си днес притежава?

ПОЛЕТЪТ НА КАКАВИДАТА

На Красимир Христов Цветков — Къри

*Дойдох на света без топовни салюти,
живота понесе ме в плен,
а с него получавах и мъдрост и глупост,
кой знае кое е за мен?*

*На седем смирено в училище влязох,
но то не потръгна веднага,
наложи се майка ми да ми показва,
а като не учех — тояга.*

*Поех по лъжичка от всяка наука,
пях в хор и целунах момиче,
и лека-полека от малък и глупав
пораснах и станах отличник.*

*Така покрай мен запрепусаха дните
и диплома силна си взех,
загледан във бъдното свое честито
мечтаех за бляскав успех.*

*А то пък излезе напълно обратно —
получих си своя ритник,
и вместо студент с настроение лятно
със зимна тъга съм войник.*

*Очаквах с професори важни да споря
за сложни и умни неща,*

*а днес ми не даде дори да говоря
един избухлив старшина.*

*Оттука започвал е значи живота,
а всичко преди е мираж,
в главата ми дъжд от прозрения хлопа
и пада на мокрия паваж.*

*Изхвърлен, отритнат, изгубен в тълпата
за помощ протягам ръце,
но нийде не виждам искрата, която
ще стопли и мойто сърце.*

*То старта отмина, звукът отшумява,
но аз се подхлъзнах и „хоп“,
сега ще лелея за бъдеща слава
сред кален войнишки окоп.*

*И в него ще чакам ветреца попътен,
превръщащ момчето във мъж,
глупака в мъдрец, а безпътния в пътник...
ех, само да дойде веднъж!*

МЪЛЧАНИЕТО НА СЛОВОТО

*В началото бе словото,
и в края бе отново то,
но някак си — преправено
и в граници поставено.*

*Безспир хвърчаха думите,
препълниха се друмите,
със думи и послания,
псувни и пожелания.*

*Навред, езици всякакви,
обхождаха земята ни,
все в чуждото се вираха
и в синя зона спираха.*

*Чуждици захаросани,
цинизми — нежигосани,
без виза в къщи влязоха,
почти незабелязано.*

*А всеки знае, че словото
не е като оловото —
веднъж напред захвърлено,
да пада все на дъното.*

*То може, без съмнение,
в безброй съотношения
да смесва своето качество
по най-различни начини.*

*И всеки се възползваше,
без мярка го използваше,*

*но тази операция
доведе до инфлация.*

*Обезцени се словото
и трябваше с оковите
на мерки — антикризисни,
да бъде спрян фалита му.*

*Въведоха комисии
със най-различни мисии
и куп ограничения
на всички изявления.*

*С наредби и инструкции,
свободните конструкции —
заместени с клишета,
превърнаха се в шепот.*

*Започна се кампания
на строги наказания
и показни арести
за бедната словесност.*

*И стана навик някак си,
да крием във душата си,
това което искаме
да казваме и пишем.*

*Е вярно, излекувахме
самото боледуване,
ала така загубихме
свободното общуване.*

*И плахо се отправяме
надолу — към забравата,
с едничкото послание —
да пазиме мълчание.*

ЛОЗИНА АКРОСТИХ

*Женен бях за кратко,
една-две години,
нямаше по-сладка,
Истинска и фина.*

*Идеал отвънка,

вътре — попрезряла,
и наглед уж тънка,
но с адет на хала.
Още я желая,*

*втора не намерих,
и макар че знаех
нейни изневери...
От една година
и глътка не пия.*

*Жена ми Лозина,
ех, няма да скрия,
някой друг проклина —
истинска фурия.*

Издание:

Автор: Десислав Начков

Заглавие: Полет на какавида

Издание: първо

Издател: БГ Принт

Град на издателя: Враца

Година на издаване: 2014

Тип: стихосбирка

Печатница: БГ Принт

Художник: Мирослав Б. Стефанов

ISBN: 978-619-7102-26-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14903>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.